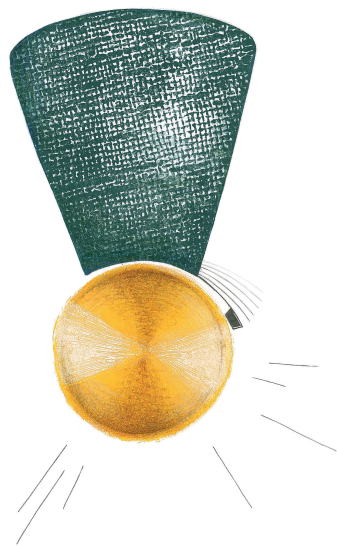

César na stopě

Ve škole bylo pololetí. Julinovo i Césarovo vysvědčení dopadlo skvěle, a doma na kluky čekala odměna v podobě velké čokolády pro jednoho a sáčku psích pamlsků pro druhého. Teď seděli spolu na posteli a každý chroupal to svoje.

Vtom u dveří bytu někdo zazvonil. César byl okamžitě v pozoru, ale tlumený hovor Julinova tatínka s kýmsi dalším po chvíli ustal a dveře opět zaklaply.

„Juline, neviděl jsi dneska sousedovic Břét'u?“ přišel se tatínek zeptat do pokoje.

„Břét'u Urbana?“ Julin zavrtěl hlavou. „Jo, ale ve škole byl,“ vzpomněl si. „Kluci se smáli, že prý vypadal jako zombie.“

„Jako co?“

„Jako ta oživlá mrtvola z hororů, to neznáš?“

„Jo tohle,“ usmál se tatínek, ale vzápětí zvažněl. „Nevíš, Julku, nemá Břét'a nějaké problémy? Třeba ve škole.“

„To nevím. Chodí do béčka, zas tak moc ho nevidím. Proč se ptáš, tati?“

„No, víš... zvonila tu jeho maminka. Prý ještě nepřišel domů. A už tam měl dávno být. Mají o něj strach.“

Tak strach. Julin mívá strach, když musí k zubaři. To má obavy spíš z někoho než o někoho. A někdy před písímkou. Jenže

to není strach, ale strážek. Míla, když přestala vidět, měla strach skoro ze všeho. A velký. Teď už je to lepší. Občas napíše a je veselá.

Někdy bych se s ní chtěl vidět, napadlo Julina. Teda... já bych ji viděl a ona... ona by mě aspoň slyšela. Taky dobrý.

Pozdní odpoledne se schylovalo k podvečeru a na sídliště už padala tma. Jen zbytky sněhu z nedávné chumelenice prostor mezi paneláky trochu zesvětlovaly.

U dveří se ozvalo nové zvonění, a tentokrát zpozorněl nejen César, ale i Julin.

„Dovolali jsme se jeho učitelce,“ bručel mezi dveřmi soused Urban. „Dala mu na vysvědčení trojku z češtiny, která mu hrozila.“

„Ale jděte, jedna špatná známka,“ slyšel Julin svého tátu. „Do konce roku si to opraví. Jsou horší věci.“

„Jenže...“ začal soused, pak se odmlčel a nakonec chrplavě dořekl: „Jenže manželka synovi ráno řekla, že jestli dostane trojku, ať se domů radši ani nevrací. No a on se... nevrátil. Žena teď doma brečí. Vždyť to tak nemyslela. Žádná máma to tak nemyslí. No, ale kluk nikde, mobil má vypnutej a my nevíme, jestli nemáme zavolat policii.“

Julin vzrušeně vydechl. César nasál vzduch, zjistil, že Julin je v pořádku, přikryl ho dekou a potom zničehonic vstal. Prošel pootevřenými dveřmi do předsíně, posadil se tatínkovi vedle levé nohy a zahleděl se na něj vyčkávavým pohledem.

„Césare. Césare? Julku, nevíš, jestli má César v učebním plánu i vyhledávání pachové stopy?“ křikl táta do pokoje.

„Má. Ale nevím, jestli už to brali.“

„To nevádí. Vyzkoušíme ho!“

Během chvíle se záchranná výprava složená z Césara, tatínka Urbana, tatínka Váši a Julina, který odmítl tvrzení, že bude jen zdržovat a překážet, hnala ke škole. Julinův vozík na zmrzlých dlažkách špatně zameteného chodníku trochu drncal, ale Julinovi to bylo fuk. Na klíně držel pečlivě složenou igelitku s Břet'ovou čepicí a ještě jednu s jeho pyžamem, v kterém minulou noc Břet'a spal.

*Úplně nejlepší by sice byly boty toho kluka, ale asi je má právě na sobě. Aspoň bačkory mohl ten jeho táta vzít. No, snad ztracen-
ce vyčuchám. Stopování a vyhledávání osob*

*a věci v terénu se učí hlavně v poli-
cejní třídě, tam já nechodím. Ale
Miki nám někdy o přestávce vy-
práví, co všechno dělají, tak
snad budu vědět, jak na to.*

Dorazili ke škole. Julin opatrně rozbil igelitky a dovolil do nich Césarovi str-

čít nos, aby si mohl Břetův pach co nejlíp zapamatovat.

Jasně, tohohle kluka já znám. Bydlí ve stejném vchodu. Často jezdí výtahem. K svačině mívá rohlík se salámem nebo se šunkou. A doma mají kočku.

César konečně vytáhl hlavu z igelitové tašky a podíval se na Julina.

„Hledej, Césare,“ řekl Julin naléhavě a maličko zvedl tašku s Břetůvou čepicí. „Hledej. Stopa, Césare. Stopa!“

Tak jak to ten Miki říkal? Nasát pach, uvědomit si ho, pamatovat si ho. Na místě, kde je pravděpodobný výskyt stopy, propátrat terén. Pokud se nějaký pach shoduje s čepicí neboli se vzorkem, pustit se hned po stopě. Jdu na to!

César pečlivě očichával prostranství těsně před školou. Stopy ve sněhu sice už téměř odtály, zato pachových stop tu byly spousty.

Je toho tady moc. Moc dětí, moc pachů. Nezládnou to. Měli by zavolat Mikiho. Nebo někoho, kdo už vystudoval a pracuje v oboru.

César se zastavil a nerozhodně pohlédl na Julina. A potom na Břetůva tátu, který do Césara vkládal všechny naděje.

„Zkus to, Cési. Pojd' si ještě jednou čuchnout, zkusíš to znovu,“ domlouval mu Julin.